

прояви. Атакува така, че очуди всички. Първи стигна на неприятелския бункер и му хвърли запалителна бомба. След завършване на полковото учение, той получи не само похвала, но и отпускат. А само след няколко месеца, на пагоните му се залепиха по една „хамсийка“.

Сега вече при нова отпускат не ще бъде просто войник. И всички момичета от селото му ще го задирият. Но той си има изгори на сърцето. Гюра Станкина. Тя му е под очите. И дума ще иска от нея да му даде

*

А това се случи там в нивия земя. Неговата рота беше пред едно планинско село, сгъшено пред мощен балкан. Войниците кацнали по чуките като орли, а пък селото се оживило с своите кухни и складове скрити като кваки на полог.

Дойде ред и на Пешко да донесе муниципалитет от село на позицията. Стана началство на трима войници и три коня. Събухали на пояса и пушки през рамо, малката команда тръгнаше да се изкачи горе в вечерната дрезгавина. Но дявол взел ги, тия планински пътеки! Една на друга си приличат и на тъмно могат на съвсем друго място да те отведат.

И наш Пешко, нали е лъвак, тръгна вдъсно и се изпречи пред един дол.

— Момчета, събрали сме пята! Тръгва да се връщаме назад!

Но тъкмо да свърнат конете, над тях изпука пушка. Вслушаха се. Наши или неприятел? Още един и два гърмежа. Разбраха, издебнал ги е чужда патруля.

— Не е голяма беда! — каза на момчетата Пешко. — Отведете конете зад тази чука, вържете ги на някое дърво и тук под моята команда! — заповяда ефрейторът.

Залегнаха всички зад един хребет пред дола и откриха огън. Пукотевитите огласиха долината. Но и неприятелът не секна. Цяла нощ се обаждат като овчарски кучета по надусен вълк.

— Момчета, ако е един вълк, с ржце ще го одуша. Ама изглежда цяла

глетница. Ще трябва добре да внимаваме!

Започна да се съзорява. Лека мъгла пълзеше в виолетово сдрач. Гърмежите бяха престанали.

— Слушайте, преди да потеглим, трябва да направя едно разузнаване. Тия „шумци“ може би са ни устроили някоя засада! — каза Пешко.

И той се изгуби някъде край дола. Не минаха и пет минути, даде се залп. Момчетата грабнаха пушките в ръце и се пръснаха. През дола се спускаха вдъсно трима „шумци“. Едно-две бухалки и двамата останаха на място. Третият беше тежко ранен. Други двама вляво се шумгнаха в гората и се загубиха.

— Но къде е Пешко? — питаха се неговите другари. — Да не би да е убит някъде или заловен?

Пръснаха се т в верига край дола. И ето ти го Пешко пред тях. Съ себе си води пленик.

Утихна планината. Истинската пътека беше намърена. Потегли командата с конете към позицията на тяхната рота. Не бяха изминали и половин километър, трима войници ги пресрещнаха. Единият извика:

— Каква беше тази дандания? Ние си помислихме, че е работа на съседната наша рота и стояхме на щрек. Ротният

